

Cesty nejen modřanské historie - rozhovor s Dagmar Šiškovou-Johnson

18.3.2024 - Marie Machynková Pokorná | Městská část Praha 12

U příležitosti mimořádného životního jubilea (99 let) paní Vlasty Šiškové, manželky generála Aloise Šišky, po kterém je pojmenována jedna z páteřních modřanských komunikací, jsme mohli položit několik otázek její dceři, paní Dagmar Šiškové-Johnson.

Žije trvale ve francouzských Vogézách, ale ráda se vrací do Modřan, mimo jiné i proto, že tu v šedesátých letech studovala gymnázium na Baumanském náměstí v budově nynější Základní školy TGM.

Více než rok jste spolupracovala na informačním panelu Modřanské cesty historií, který je nyní instalován u radnice s místním názvem V Potočkách a který uvádí do širšího povědomí veřejnosti příběh vašeho otce generála Aloise Šišky. Jak jste spokojena s výsledkem?

Velmi. Panel je přehledný, konečná grafická úprava upoutá. Rovněž umístění panelu mne potěšilo, vzhledem ke stejnojmenné ulici a také blízkosti radnice Prahy 12.

Při své první návštěvě na radnici v Praze 12 na jaře v roce 2023 jste uvedla, že vaše maminka Vlasta vám nyní už plně svěřila péči o odkaz vašeho taty, jak říkáte s oblibou kratce moravsky. Z vašeho vyprávění však vyplynulo, že se aktivně staráte o připomínky hrdinských činů i dalších letců RAF.

Vycházím vždy z toho, že tuto kapitolu naší historie je třeba připomínat, obzvláště dnes, kdy už, s výjimkou pana Jiřího Kafky, nejsou bývalí příslušníci RAF mezi námi. Samozřejmě jde o všechny, kteří v RAF sloužili, ale já se soustředím především na 311. československou bombardovací perut, která je mi, z logických důvodů, nejbližší. Já jsem s tou perutí vlastně vyrůstala, stejně tak jako s našimi exRAF. Je to prostě stále součástí mého života. Připomínat se dá mnoha způsoby – deskou, památníkem, informační tabulí, tematickou výstavou, besedou. Ty dříve jmenované mají samozřejmě výhodu v tom, že jsou trvalé, a to je důležité. V rámci svých možností spolupracuji jednak s naší letkou, to je 213. výcvikovou letkou ŠÍŠKOVA, jejíž patronaci tata převzal v srpnu 2002 a jehož jméno letka oficiálně nese od roku 2008. Dále se podílím na realizaci pamětních desek či památníků, a to nejen u nás v republice, ale také v zahraničí. Mám teď na mysli Holandsko, kde byl v roce 2012 odhalen památník posádce právě mého taty. Vznikl z popudu členů letky. Šlo o spolupráci skutečně mezinárodní, neboť náš malý realizační tým sestával ze čtyř příslušníků letky, holandského kamaráda-kolegy, mého manžela a mne. Moje spolupráce s holandskou stranou tím neskončila. Využívám při tom své původní profese překladatelky. Pomáhala jsem s překlady dokumentace členů posádky KX-T T2990, jejichž těla byla vyzvednuta v holandském Nieuwe Niedorp v červnu 2021 a v současné době pomáhám s materiály o osudu posádky KX-T L7844 kapitána Bohumila Landy. Moderní technologie je v tom nenahraditelná, mnoho se dá udělat i na dálku. Se sestřenicí, tatovou neteří Zdenkou Trávníčkovou jsme před několika lety dělaly výstavu a besedu o příslušnících RAF z okresu Kroměříž. Jsem také členkou rady FCAFA (Free Czechoslovak Air Force Associates, česky Sdružení letců svobodného Československa). A nemohu nezmínit pamětní desku členovi tatovy posádky KX-B, přednímu střelci Pavlu Svobodovi, na které se podílela naše malá zájmová skupina Tmavomodří.

Vaše nedávné krátké, ale velmi srdečné setkání s dcerou dalšího modřanského RAFáka Jiřího Maňáka podpořilo zpracování vzpomínek na tohoto mimořádného letce a hrdiny spojeného bydlištěm s naší obcí. Jakou formu by podle vás mohla mít důstojná připomínka jeho osobnosti a životního

příběhu v Praze 12?

Pamětní deska na domě, kde Jiří Maňák žil, je zřejmá. Ale jde také o to, aby připomínka byla dostupná co nejširší veřejnosti. Webový portál je další možnost, třeba ve spojení s článkem v modřanských novinách. Pojmenování frekventované ulice je další příležitostí.

Při své podzimní návštěvě v Praze 12 jste se zastavila i na akci Branný den ČsOL na Čihadle u Točné, kterou už tradičně pořádá Československá obec legionářská a klub vojenské historie Deutschmeister Infanterie. Co vás tam nejvíc zaujalo?

Řada věcí. Už nápad samotný považuji za skvělý. Formou branného dne, kdy si děti mohou na historii doslova „šáhnout“, je myslím víc efektivní než suchá hodina ve třídě, i když i ta je samozřejmě nutná v rámci dějepisu. Jestli se nepletu, tak v den mé návštěvy se na návrší Čihadlo očekávalo na tři sta dětí, to je úctyhodné. Ochota organizátorů, kteří celou akci dělají na úkor své dovolené a celá organizace dne si zaslouží ocenění. Samozřejmě mne zaujalo stanoviště legionářů, neb můj dědeček ze strany mamky, brigádní generál Jan Procházka, byl ruský legionář. Ale zajímají mne též italští a rozhodně francouzští, vždyť bydlíme s manželem 15 km od bývalého tábora československých legionářů ve Francii. Jedná se o tábor Kléber u městečka Darney. Není bez zajímavosti, že právě v něm uznala Francie jako první právo Čechů a Slováků ke svobodě a demokracii, a to již 30. června 1918, za přítomnosti tehdy prezidenta Francie Raymonda Poincaré a Dr. Edwarda Beneše a dalších československých představitelů v exilu. Tož tak.

Proud zajímavých informací nejen z modřanské historie od paní Dagmar by mohl klidně pokračovat dál, ale prostor zde není nafukovací. Proto se můžete přesunout na web Prahy 12, kde v doplňkových materiálech Modřanské cesty historií najdete další zajímavé fotografie i texty. Unikátní dokumenty však nacházíte i vy, v širší rodině, po sousedech a známých. Pomozte nám je objevit a napište nám o nich na mailovou adresu: kronika@praha12.cz nebo nám zanechte vzkaz v recepci na radnici.

Děkujeme.

Martina Jesenská

kronikářka v Praze 12

https://www.praha12.cz/vismo/dokumenty2.asp?id=103779&id_org=80112